

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2014/49/EU

av den 16 april 2014

om insättningsgarantisystem

(omarbetning)

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 53.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Europaparlamentets och rådets direktiv 94/19/EG ⁽³⁾ har ändrats på väsentliga punkter ⁽⁴⁾. Med anledning av nya ändringar bör det direktivet av tydlighetsskäl omarbetas.
- (2) För att göra det lättare att starta och driva verksamhet i kreditinstitut är det nödvändigt att undanröja vissa skillnader mellan de nationella rättsregler för insättningsgarantisystem som de kreditinstituten omfattas av.
- (3) Detta direktiv utgör ett viktigt instrument för att förverkliga den inre marknaden med avseende på etableringsfrihet för kreditinstitut och friheten för sådana institut att tillhandahålla tjänster, samtidigt som banksystemet görs stabilare och skyddet för insättarna ökas. Med hänsyn till samhällets kostnader för ett fallerat kreditinstitut och de negativa effekterna på den finansiella stabiliteten och insätternas förtroende bör insättningsgarantisystemen inte bara ha en funktion för återbetalning till insättarna utan även ge medlemsstaterna tillräcklig flexibilitet för att insättningsgarantisystemen ska kunna vidta åtgärder i syfte att minska sannolikheten för anspråk på insättningsgarantisystemet i framtiden. De åtgärderna bör i samtliga fall överensstämma med bestämmelserna om statligt stöd.
- (4) Med hänsyn till den inre marknads fortsatta integration bör det vara möjligt att slå samman insättningsgarantisystem i olika medlemsstater eller skapa egna gränsöverskridande system på frivillig basis. Medlemsstaterna bör säkerställa tillräcklig stabilitet och en välbalanserad sammansättning av nya och befintliga insättningsgarantisystem. Negativa effekter på den finansiella stabiliteten bör undvikas, exempelvis när endast kreditinstitut med högriskprofil överförs till ett gränsöverskridande insättningsgarantisystem.

⁽¹⁾ EUT C 99, 31.3.2011, s. 1.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 16 februari 2012 (EUT C 249 E, 30.8.2013, s. 81) och rådets beslut vid första behandlingen av den 3 mars 2014 (ännu ej offentliggjort i EUT). Europaparlamentets ståndpunkt av den 16 april 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 94/19/EG av den 30 maj 1994 om system för garanti av insättningar (EGT L 135, 31.5.1994, s. 5).

⁽⁴⁾ Se bilaga III.

- (5) I direktiv 94/19/EG föreskrivs det att kommissionen vid behov ska lägga fram förslag om ändring av det direktivet. Det här direktivet omfattar harmoniseringen av finansieringsmekanismerna för insättningsgarantisystem, införande av riskbaserade avgifter och harmonisering av de produkter och insättare som täcks.
- (6) Direktiv 94/19/EG bygger på principen om minsta harmoniseringsnivå. Följaktligen finns det för närvarande inom unionen ett stort antal insättningsgarantisystem med olika särdrag. Genom de gemensamma kriterier som fastställs i detta direktiv bör insättarna ges en enhetlig unionsomfattande skyddsnivå samtidigt som en likvärdig stabilitet i insättningsgarantisystemen garanteras. Samtidigt är dessa gemensamma bestämmelser synnerligen viktiga för att marknadsnedvridning ska kunna elimineras. Detta direktiv bidrar därför till fullbordandet av den inre marknaden.
- (7) Som en följd av detta direktiv kommer insättare att få betydligt bättre tillgång till insättningsgarantisystem tack vare utvidgad och förtydligad täckning, kortare återbetalningsperioder, bättre information och krav på stabil finansiering. Detta kommer att stärka konsumenternas tilltro till finansiell stabilitet på hela den inre marknaden.
- (8) Medlemsstaterna bör se till att deras insättningsgarantisystem har inrättat sunda styrningsmetoder och att de tar fram en årsrapport om verksamheten.
- (9) Om ett insolvent kreditinstitut stängs bör insättarna hos filialer i andra medlemsstater än den medlemsstat i vilken kreditinstitutet har sitt huvudkontor skyddas av samma insättningsgarantisystem som kreditinstitutets övriga insättare.
- (10) Detta direktiv bör inte hindra medlemsstaterna att i dess tillämpningsområde låta ingå kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 ⁽¹⁾, som inte omfattas av tillämpningsområdet för Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU ⁽²⁾, enligt artikel 2.5 i det direktivet. Medlemsstaterna bör kunna besluta att den centrala företagsenheten och samtliga kreditinstitut som underställs den centrala företagsenheten behandlas som ett enda kreditinstitut vid tillämpning av det här direktivet.
- (11) Enligt detta direktiv måste i princip varje kreditinstitut ansluta sig till ett insättningsgarantisystem. En medlemsstat som tillåter filialer till kreditinstitut med huvudkontor i ett tredjeland bör dels besluta hur detta direktiv ska tillämpas på sådana filialer, dels beakta behovet av att skydda insättarna och bevara det finansiella systemets stabilitet. Sådana filialers insättare bör ha full kännedom om de skyddsåtgärder som berör dem.
- (12) Det bör tas hänsyn till att det finns institutionella skyddssystem som skyddar själva kreditinstitutet och som särskilt garanterar dess likviditet och solvens. I de fall där ett sådant system är åtskilt från ett insättningsgarantisystem, bör dess kompletterande skyddsfunktion beaktas vid fastställandet av dess deltagares avgifter till insättningsgarantisystemet. Den harmoniserade täckningsnivån som föreskrivs i detta direktiv bör inte påverka system som skyddar själva kreditinstitutet utom om dessa system ersätter insättaren.
- (13) Varje kreditinstitut bör ingå i ett insättningsgarantisystem som godkänns enligt detta direktiv, vilket borgar för hög nivå på konsumentskyddet och lika villkor för kreditinstitutet samt förebygger regleringsarbitrage. Insättningsgarantisystemen bör ständigt erbjuda detta skydd.
- (14) Insättningsgarantisystemens huvuduppgift är att skydda insättaren från följderna av att ett kreditinstitut hamnar i insolvens. Insättningsgarantisystemen bör garantera detta skydd på olika sätt. Insättningsgarantisystem bör främst användas för att ersätta insättare i enlighet med detta direktiv (ren återbetalningsfunktion).

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

- (15) Insättningsgarantisystem bör också bidra till att finansiera resolution av kreditinstitut i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU ⁽¹⁾.
- (16) Insättningsgarantisystem bör också, i de fall där nationell rätt tillåter det, kunna gå längre än den rena återbetalningsfunktionen och använda de tillgängliga finansiella medlen för att förhindra kreditinstitutfallissemang i syfte att undvika kostnaderna för ersättning till insättare och andra negativa effekter. De åtgärderna bör dock vidtas inom en tydligt fastställd ram och bör i samtliga fall överensstämma med bestämmelserna om statligt stöd. Insättningsgarantisystemen bör bland annat ha lämpliga system och förfaranden för att välja och genomföra sådana åtgärder och övervaka därmed förbundna risker. Genomförandet av sådana åtgärder bör ske i enlighet med vissa villkor för kreditinstitutet, bland annat att understå sig skärpt riskövervakning och mer omfattande kontroller från insättningsgarantisystemets sida. Kostnaden för de åtgärder som vidtas för att förhindra kreditinstitutfallissemang bör inte överstiga kostnaderna för att respektive insättningsgarantisystems avtalsgrundade eller lagstadgade mandat ska kunna fullgöras vad gäller skyddet för garanterade insättningar hos kreditinstitutet eller institutet självt.
- (17) Insättningsgarantisystemen bör också kunna fungera som institutionella skyddssystem. Behöriga myndigheterna bör kunna godkänna institutionella skyddssystem som insättningsgarantisystem om de uppfyller samtliga kriterier i detta direktiv.
- (18) Detta direktiv bör inte tillämpas på system eller institutionella skyddssystem som regleras genom avtal och som inte officiellt godkänns som insättningsgarantisystem, med undantag för de begränsade kraven om reklam och om information till insättare i händelse av att ett kreditinstitut utesluts eller drar sig ur. Under alla omständigheter omfattas system och institutionella skyddssystem som regleras genom avtal av bestämmelserna om statligt stöd.
- (19) I samband med den senaste tidens finanskris har en okontrollerad ökning av garantinivåerna i hela unionen i några fall lett till att insättare fört över pengar till kreditinstitut i länder med högre insättningsgarantier. Sådana icke samordnade ökningarna har resulterat i att kreditinstitut i kristider drabbats av likviditetsbrist. När finansläget är stabilt kan varierande täckning resultera i att insättare väljer det högsta insättningsskyddet i stället för lämpligaste sparprodukt. Sådana skillnader i garantinivå kan förorsaka snedvridning av konkurrensen på den inre marknaden. Det är därför nödvändigt att säkerställa en harmoniserad nivå för insättarskydd för alla godkända insättningsgarantisystem oavsett var i unionen insättningen är gjord. Vissa insättningar som är kopplade till insättares personliga situation bör för en begränsad tid kunna omfattas av en högre garantinivå.
- (20) Samma garantinivå bör gälla för alla insättare, oberoende av om en medlemsstat har euron som valuta eller ej. Medlemsstater som inte har euron som valuta bör dock ha möjlighet att avrunda de konverterade beloppen, om det motsvarande skyddet för insättarna inte påverkas negativt.
- (21) Å ena sidan bör den täckningsnivå som föreskrivs i detta direktiv inte lämna en allt för stor del av insättningarna utan skydd, av hänsyn såväl till konsumentskydd som till stabiliteten i det finansiella systemet. Å andra sidan bör kostnaden för att finansiera insättningsgarantisystemen också beaktas. Det är därför rimligt att fastställa den gemensamma garantinivån till 100 000 EUR.
- (22) Detta direktiv bibehåller principen om en gemensam nivå per insättare snarare än per insättning. Det är därför lämpligt att beakta de insättningar som har gjorts av insättare som inte står som kontohavare eller som inte är ensamma kontohavare. Nivån bör tillämpas på varje identifierbar insättare. Principen att nivån tillämpas på varje identifierbar insättare bör inte vara tillämplig på företag för kollektiva investeringar som är föremål för särskilda skyddsbestämmelser vilka inte är tillämpliga på sådana insättningar.
- (23) I Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/14/EG ⁽²⁾ infördes en fast garantinivå som fastställdes till 100 000 EUR, vilket har gjort att vissa medlemsstater försatts i en situation där de behöver sänka sin garantinivå, något som riskerar att undergräva förtroendet hos insättarna. Även om harmonisering är av avgörande betydelse för att säkerställa likvärdiga förutsättningar och finansiell stabilitet på den inre marknaden bör risken att undergräva förtroendet hos insättare beaktas. Därför bör medlemsstater kunna tillämpa en högre garantinivå om de före

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG och 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU och Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (Se sidan 190 i detta nummer av EUT).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/14/EG av den 11 mars 2009 om ändring av direktiv 94/19/EG om system för garanti av insättningar, vad gäller täckningsnivån och utbetalningsfristen (EUT L 68, 13.3.2009, s. 3).

tillämpningen av direktiv 2009/14/EG föreskrev en garantinivå som var högre än den harmoniserade nivån. En sådan högre garantinivå bör vara begränsad i tid och omfattning, och den berörda medlemsstaten bör göra en proportionell justering av målnivån och de avgifter som betalas in till deras insättningsgarantisystem. Eftersom det inte är möjligt att justera målnivån om täckningsnivån är obegränsad, är det lämpligt att inskränka möjligheten till medlemsstater som den 1 januari 2008 tillämpade en garantinivå inom en spännvidd på 100 000–300 000 EUR. För att minska inverkan av skiljaktiga garantinivåer är det, med tanke på att kommissionen kommer att se över genomförandet av detta direktiv senast den 31 december 2018, lämpligt att tillåta denna möjlighet fram till det datumet.

- (24) Insättningsgarantisystem bör endast få kvitta en insättares skulder mot dennes återbetalningskrav om dessa skulder förfaller till betalning den dag då insättningen blir indisponibel eller tidigare. En sådan kvittning bör inte hindra insättningsgarantisystemen från att kunna återbetala insättningar inom den tidsfrist som fastställs genom detta direktiv. Medlemsstaterna bör inte förhindras att vidta lämpliga åtgärder i fråga om insättningsgarantisystems rättigheter vid ett kreditinstituts avvecklings- eller omstruktureringsförfarande.
- (25) Det bör vara möjligt att från återbetalning utesluta insättningar där de insatta medlen enligt nationell rätt inte står till insättarens förfogande, eftersom insättaren och kreditinstitutet har avtalat att insättningen endast skulle syfta till att återbetala ett lån som ingåtts för förvärv av fast egendom. Sådana insättningar bör kvittas mot det utestående lånebeloppet.
- (26) Medlemsstater bör se till att skyddet för insättningar som följer av vissa särskilda transaktioner, eller som har vissa särskilda sociala eller andra syften, är mer än 100 000 EUR för en i förväg angiven tidsperiod. Medlemsstaterna bör besluta om en tillfällig maximalgarantinivå för sådana insättningar och därvid beakta skyddets betydelse för insättare och levnadsförhållandena i medlemsstaterna. Under alla sådana omständigheter bör bestämmelserna avseende statligt stöd följas.
- (27) Det är nödvändigt att harmonisera metoderna för finansiering av insättningsgarantisystem. Dels bör kostnaderna för finansiering av insättningsgarantisystemen i princip bäras av kreditinstitutet själva, dels bör den finansiella styrkan hos insättningsgarantisystemen stå i proportion till institutens åtaganden. För att säkerställa att insättare i alla medlemsstater åtnjuter samma höga skyddsnivå bör finansiering av insättningsgarantisystem harmoniseras på hög nivå, med en enhetlig och på förhand fastställd målnivå för finansiella medel för alla insättningsgarantisystem.
- (28) Under vissa omständigheter kan det dock hända att kreditinstitut är verksamma på en ytterst koncentrerad marknad där de flesta kreditinstitut är så stora och så nära sammanbundna att det är osannolikt att de skulle avvecklas inom ramen för ett normalt insolvensförfarande utan att detta äventyrar den finansiella stabiliteten och det därför är sannolikare att de skulle bli föremål för förfaranden för resolution under ordnade former. Under sådana omständigheter skulle system kunna bli föremål för en lägre målnivå.
- (29) Elektroniska pengar och medel som erhållits i utbyte mot elektroniska pengar bör, i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG ⁽¹⁾, inte behandlas som en insättning och bör därmed inte omfattas av tillämpningsområdet för det här direktivet.
- (30) För att kunna begränsa insättningsskyddet till den räckvidd som är nödvändig för att ge insättarna rättslig säkerhet och för att undvika att investeringsrisker överförs till insättningsgarantisystem, bör finansiella instrument inte omfattas av täckningen, med undantag för redan befintliga sparprodukter styrkta med ett bankcertifikat utställt till en namngiven person.
- (31) Vissa insättare bör inte omfattas av insättningsskydd, framför allt inte myndigheter och andra finansiella institut. Deras ringa antal jämfört med alla andra insättare minimerar effekterna på den finansiella stabiliteten om ett kreditinstitut fallerar. Myndigheter har dessutom bättre kreditmöjligheter än enskilda personer. Medlemsstater bör dock kunna ha möjlighet att besluta att insättningar tillhörande lokala myndigheter med en årsbudget på högst 500 000 EUR täcks. Företag utanför finanssektorn bör i princip omfattas oavsett storlek.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet, om ändring av direktiven 2005/60/EG och 2006/48/EG och om upphävande av direktiv 2000/46/EG (EUT L 267, 10.10.2009, s. 7).

- (32) Insättare vars verksamhet inbegriper penningtvätt i den mening som avses i artikel 1.2 eller 1.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG⁽¹⁾ bör inte omfattas av återbetalningar från ett insättningsgarantisystem.
- (33) Kreditinstitutens kostnad för deltagande i ett insättningsgarantisystem står inte i relation till den kostnad som skulle bli följden av mycket stora uttag av insättningar, inte bara från kreditinstitut i svårigheter utan också från institut med god ekonomisk ställning, på grund av att insättarna förlorat förtroendet för banksystemets soliditet.
- (34) Det är nödvändigt att tillgängliga finansiella medel i insättningsgarantisystem uppgår till en viss målnivå och att extraordinära avgifter kan tas ut. Under alla omständigheter bör insättningsgarantisystemen förfoga över lämpliga alternativa finansieringsmöjligheter för att kunna erhålla kortfristig finansiering för att tillgodose krav. De tillgängliga finansiella medlen i insättningsgarantisystemen bör kunna innefatta kontanter, insättningar, betalningsåtaganden och lågrisktillgångar, som kan likvideras inom kort tid. Avgifterna till insättningsgarantisystemen bör ta vederbörlig hänsyn till konjunkturcykeln, stabiliteten i sektorn för mottagande av insättningar och insättningsgarantisystemets befintliga skulder.
- (35) Insättningsgarantisystem bör investera i lågrisktillgångar.
- (36) Avgifter till insättningsgarantisystem bör baseras på beloppet på respektive deltagares garanterade insättningar och den risk som respektive deltagare tar. Detta gör det möjligt att beakta enskilda kreditinstituts riskprofil, inklusive deras olika affärsmodeller. Det bör också leda till att avgifterna beräknas rättvist samtidigt som det uppmuntrar till att välja mindre riskfyllda affärsmodeller. Insättningsgarantisystemen bör kunna använda egna riskbaserade metoder för att anpassa avgifterna till marknadsförhållanden och riskprofiler. Med hänsyn till marknadsområden med särskilt låg risk, som regleras genom nationell rätt, bör medlemsstaterna i motsvarande mån få minska avgifterna samtidigt som de lever upp till målnivån för respektive insättningsgarantisystem. Under alla omständigheter bör beräkningsmetoderna godkännas av behöriga myndigheter. Europeiska tillsynsmyndigheten (den europeiska bankmyndigheten) (EBA) som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010⁽²⁾ bör utfärda riktlinjer om metoder för beräkning av avgifter.
- (37) Skydd för insättningar är en viktig komponent i genomförandet av den inre marknaden och ett nödvändigt komplement till tillsynen över kreditinstitut på grund av den solidaritet det skapar mellan alla institut på en viss finansiell marknad om ett av dem inte skulle kunna infria sina förpliktelser. Därför bör medlemsstaterna tillåta insättningsgarantisystem att på frivillig basis kunna låna pengar till varandra.
- (38) Den nuvarande återbetalningsperioden är inte förenlig med behovet att bevara insättnarnas förtroende och motsvarar inte deras behov. Återbetalningsperioden bör därför inskränkas till sju arbetsdagar.
- (39) Ofta saknas dock de förfaranden som behövs för en kort tidsfrist för återbetalningar. Därför bör medlemsstaterna få möjlighet att under en övergångsperiod gradvis förkorta återbetalningsperioden till sju arbetsdagar. Den längsta tidsfrist för återbetalning som anges i detta direktiv bör inte förhindra insättningsgarantisystem att återbetala insättare tidigare. För att se till att insättare under övergångsperioden inte hamnar i finansiellt trångmål om deras kreditinstitut fallerar, bör insättarna emellertid kunna ha tillgång till ett lämpligt belopp av sina garanterade insättningar för att täcka levnadskostnader. Sådan tillgång bör endast ges på grundval av uppgifter som lämnas av kreditinstitutet. Med tanke på att levnadskostnaderna skiljer sig åt mellan olika medlemsstater bör det beloppet fastställas av medlemsstaterna.
- (40) Vid fastställandet av den period som behövs för återbetalning av insättningar bör hänsyn tas till fall där system har svårt att bestämma återbetalningsbeloppet och insättarens rättigheter, särskilt om insättningarna härrör från bostadstransaktioner eller vissa livssituationer, om en insättare inte är faktiskt berättigad till beloppen på ett konto, om insättningen är föremål för en rättstvist eller motstridiga anspråk på beloppen på ett konto eller om insättningen är föremål för ekonomiska sanktioner som utfärdats av nationella regeringar eller internationella organ.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism (EUT L 309, 25.11.2005, s. 15).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

- (41) För att säkra att återbetalning sker bör insättningsgarantisystemen ha rätt att överta de rättigheter som insättare som erhållit ersättning har gentemot fallerade kreditinstitut. Medlemsstaterna bör ha möjlighet att begränsa den tid inom vilken insättare, vars insättningar inte återbetalts eller erkänts inom tidsfristen för återbetalning, kan kräva återbetalning av sina insättningar så att insättningsgarantisystemet ska kunna utöva de rättigheter det övertagit senast vid den tidpunkt då dessa rättigheter ska upptas i insolvensförfarandet.
- (42) Insättningsgarantisystem i en medlemsstat där ett kreditinstitut har upprättat filialer bör för insättningsgarantisystemet i den medlemsstats räkning där kreditinstitutet auktoriserats informera och ersätta insättare. Det krävs säkerhetsmekanismer för att garantera att det insättningsgarantisystem som gör återbetalningar till insättare får de finansiella medel och instruktioner som krävs från hemmedlemsstatens insättningsgarantisystem innan återbetalningen görs. För att underlätta dessa uppgifter bör de insättningsgarantisystem som kan komma att beröras ingå avtal på förhand.
- (43) Information är en betydande del av insättningsgarantisystemet. Därför bör insättare på sina kontoutdrag informeras om sin täckning och om det ansvariga insättningsgarantisystemet. De som avser att göra insättningar bör ges samma information genom ett standardinformationsblad vars mottagande de bör ombes att bekräfta. Samma information bör ges till alla insättare. En oreglerad användning i marknadsföring av hänvisningar till täckningsnivån på och omfattningen av ett insättningsgarantisystem skulle kunna påverka stabiliteten i banksystemet eller insättningsgarantisystemets förtroende. När det i reklam hänvisas till insättningsgarantisystem bör hänvisningen därför begränsas till en kortfattad förklaring av fakta.
- (44) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG⁽¹⁾ är tillämpligt på behandling av personuppgifter som sker till följd av detta direktiv. Insättningsgarantisystem och relevanta myndigheter bör behandla uppgifter om enskilda insättningar med utomordentlig aktsamhet och iaktta högt ställda normer för skydd av personuppgifter i enlighet med det direktivet.
- (45) Om ett eller flera system, som garanterar insättningar eller kreditinstituten som sådana och säkerställer kompensation eller skydd för insättare enligt de villkor som föreskrivs i detta direktiv, har införts och officiellt erkänts, bör detta direktiv inte medföra att medlemsstaterna eller deras relevanta myndigheter blir ansvariga gentemot insättare.
- (46) Genom förordning (EU) nr 1093/2010 tilldelades EBA ett antal uppgifter med avseende på direktiv 94/19/EG.
- (47) EBA ska, med beaktande av medlemsstaternas behörighet att utöva tillsyn över insättningsgarantisystemen, medverka till att underlätta för kreditinstitut att starta och driva verksamhet samtidigt som ett effektivt skydd för insättare säkerställs och riskerna för skattebetalarna minimeras. Mot bakgrund av kravet på samarbete mellan EBA och utsedda myndigheter enligt detta direktiv bör medlemsstaterna hålla kommissionen och EBA underrättade om vilken som är deras utsedda myndighet.
- (48) För att säkerställa likvärdiga konkurrensvillkor och adekvat skydd för insättare i hela unionen är det nödvändigt att införa riktlinjer för finansiella tjänster. Sådana riktlinjer om metoden för beräkningen av riskbaserade avgifter bör utfärdas.
- (49) För att se till att insättningsgarantisystemen fungerar effektivt och ändamålsenligt och att väl avvägd hänsyn tas till deras ställning i olika medlemsstater bör EBA kunna reglera tvister mellan dem med bindande verkan.
- (50) Mot bakgrund av att det föreligger skillnader i administrativ praxis vad beträffar insättningsgarantisystem i medlemsstaterna bör medlemsstaterna få bestämma vilken myndighet som ska besluta om att insättningar blivit indisponibla.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EUT L 281, 23.11.1995, s. 31).

- (51) Behöriga myndigheter, utsedda myndigheter, resolutionsmyndigheter, relevanta administrativa myndigheter och insättningsgarantisystemet bör samarbeta med varandra och utöva sina befogenheter i överensstämmelse med detta direktiv. De bör samarbeta på ett tidigt stadium vid utarbetandet och genomförandet av resolutionsåtgärder för att fastställa det belopp som insättningsgarantisystemet ansvarar för när finansiella resurser används för att finansiera resolution av kreditinstitut.
- (52) Kommissionen bör ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, för att den täckningsnivå för varje insättares sammanlagda insättningar som anges i detta direktiv ska kunna anpassas till inflationen i unionen med ledning av förändringar i konsumentprisindex. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (53) I enlighet med medlemsstaternas och kommissionens gemensamma politiska uttalande om förklarande dokument ⁽¹⁾, har medlemsstaterna åtagit sig att i motiverade fall till anmälan av införlivandeåtgärder bifoga ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan ett direktivs olika delar och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.
- (54) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen harmonisering av reglerna om insättningsgarantisystemets funktionsätt, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen anta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå det målet.
- (55) Skyldigheten att införliva detta direktiv med nationell rätt bör endast gälla de bestämmelser som utgör en innehållsmässig ändring i förhållande till de tidigare direktiven. Införlivandet av de oförändrade bestämmelserna följer av de tidigare direktiven.
- (56) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas skyldigheter vad gäller tidsfristerna för införlivande med nationell lagstiftning av de direktiv som anges i bilaga II.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. I detta direktiv fastställs regler och förfaranden som hör samman med insättningsgarantisystemens inrättande och funktionsätt.
2. Detta direktiv är tillämpligt på
 - a) insättningsgarantisystem som regleras genom lagstiftning,
 - b) insättningsgarantisystem som regleras genom avtal och är officiellt erkända som insättningsgarantisystem i enlighet med artikel 4.2,
 - c) institutionella skyddssystem är officiellt erkända som insättningsgarantisystem i enlighet med artikel 4.2,
 - d) kreditinstitut som är anslutna till de system som avses i punkterna a, b eller c i denna punkt.

⁽¹⁾ Gemensam politisk förklaring av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument (EUT C 369, 17.12.2011, s. 14).

3. Utan hinder av artikel 16.5 och 16.7 ska följande system inte omfattas av detta direktiv:
- a) system som regleras genom avtal och som inte är officiellt erkända som insättningsgarantisystem, inbegripet system som erbjuder en högre skyddsnivå än den som föreskrivs i artikel 6.1,
 - b) institutionella skyddssystem som inte är officiellt erkända som insättningsgarantisystem.

Medlemsstaterna ska se till att de system som avses i första stycket led a och b förfogar över tillräckliga finansiella medel eller relevanta finansieringsarrangemang för att fullgöra sina skyldigheter.

Artikel 2

Definitioner

1. I detta direktiv gäller följande definitioner:
- 1. *insättningsgarantisystem*: system som avses i led a, b eller c i artikel 1.2.
 - 2. *institutionella skyddssystem*: institutionella skyddssystem som avses i artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013.
 - 3. *insättning*: ett tillgodohavande i form av inlåning eller som ett tillfälligt led i normala banktransaktioner och som ett kreditinstitut måste betala tillbaka enligt de lagliga och avtalsmässiga villkor som är tillämpliga, inklusive insättningar med fast löptid och insättningar på sparkonton, men exklusive tillgodohavanden om
 - a) dess existens enbart kan påvisas genom ett finansiellt instrument enligt definitionen i artikel 4.17 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG ⁽¹⁾, utom när det rör sig om en sparprodukt som styrks i ett bankcertifikat (*bon de caisse*) som ställts till en viss namngiven person och som finns i en medlemsstat den 2 juli 2014,
 - b) det inte ska betalas tillbaka till det nominella värdet,
 - c) det endast ska betalas tillbaka till det nominella värdet inom ramen för en särskild garanti eller ett avtal som tillhandahålls av ett kreditinstitut eller en tredjepart.
 - 4. *kvalificerade insättningar*: insättningar som inte är undantagna från skydd i enlighet med artikel 5.
 - 5. *garanterade insättningar*: den del av kvalificerade insättningar som inte överstiger den garantinivå som avses i artikel 6.
 - 6. *insättare*: kontohavaren eller, om det rör sig om ett gemensamt konto, var och en av de personer som är kontohavare.
 - 7. *gemensamt konto*: ett konto som är öppnat i två eller flera personers namn eller som två eller flera personer är berättigade till och som utövar sina rättigheter genom undertecknande av en eller flera av dessa personer.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG (EUT L 145, 30.4.2004, s. 1).

8. *indisponibel insättning*: en insättning som har förfallit till betalning men som inte har betalats ut av ett kreditinstitut enligt de rättsliga eller avtalsmässiga villkor som är tillämpliga, och om endera av följande två alternativ är tillämpligt:
 - a) De relevanta administrativa myndigheterna i fråga har konstaterat att, enligt deras uppfattning, kreditinstitutet i fråga för närvarande och av skäl direkt förknippade med dess finansiella ställning, verkar sakna förmåga att kunna återbetala insättningen och att denna oförmåga hos institutet inte endast är tillfällig.
 - b) En rättslig myndighet har av orsaker som är direkt förknippade med kreditinstitutets finansiella ställning meddelat ett avgörande som innebär att insättarnas rätt att framställa krav mot institutet tillfälligt upphävs.
 9. *kreditinstitut*: ett kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1 led 1 i förordning (EU) nr 575/2013.
 10. *filial*: ett driftställe i en medlemsstat som utgör en rättsligt beroende del av ett kreditinstitut och som självständigt utför alla eller vissa av de transaktioner som är hänförliga till verksamhet i kreditinstitut.
 11. *målnivå*: den nivå av tillgängliga finansiella medel som insättningsgarantisystemet måste uppnå enligt artikel 10.2, uttryckt i procent av dess deltagares garanterade insättningar.
 12. *tillgängliga finansiella medel*: kontanter, insättningar och lågrisktillgångar, som kan likvideras inom en tidsperiod som inte överstiger den tidsgräns som fastställs i artikel 8.1 och betalningsåtaganden som högst uppgår till det tak som fastställs i artikel 10.3.
 13. *betalningsåtaganden*: ett kreditinstituts betalningsåtaganden gentemot insättningsgarantisystem med fullständiga säkerheter under förutsättning att säkerheten
 - a) utgörs av lågrisktillgångar,
 - b) är fri från anspråk från tredje part och tillgänglig för insättningsgarantisystemet.
 14. *lågrisktillgångar*: tillgångar som omfattas av den första eller andra kategorin som avses i tabell 1 i artikel 336 i förordning (EU) nr 575/2013 eller andra tillgångar som, enligt den behöriga eller utsedda myndigheten, kan anses jämförbara med dessa vad beträffar säkerhet och likviditet.
 15. *hemmedlemsstat*: en hemmedlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1 led 43 i förordning (EU) nr 575/2013.
 16. *värmedlemsstat*: en värmedlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1 led 44 i förordning (EU) nr 575/2013.
 17. *behörig myndighet*: en nationell behörig myndighet enligt definitionen i artikel 4.1 led 40 i förordning (EU) nr 575/2013.
 18. *utsedd myndighet*: ett organ som administrerar insättningsgarantisystemet enligt detta direktiv eller, i de fall där insättningsgarantisystemet administreras av en privat enhet, en statlig myndighet som av den berörda medlemsstaten utsetts för att utöva tillsyn över detta system enligt detta direktiv.
2. I de fall där detta direktiv hänvisar till förordning (EU) nr 1093/2010 ska ett organ som administrerar ett insättningsgarantisystem eller, om det är en privat enhet som står för verksamheten i insättningsgarantisystemet, den offentliga myndighet som utövar tillsynen över det systemet vid tillämpning av den förordningen betraktas som en behörig myndighet i enlighet med vad som fastställs i artikel 4.2 i den förordningen.

3. Andelar i irländska eller brittiska *building societies*, bortsett från andelar som utgör en form av eget kapital i enlighet med artikel 5.1 b i detta direktiv, ska anses vara insättningar.

Artikel 3

Relevanta administrativa myndigheter

1. Medlemsstaterna ska ange den relevanta administrativa myndigheten i landet för tillämpningen av artikel 2.1.8 a.
2. Behöriga myndigheter, utsedda myndigheter, resolutionsmyndigheter och relevanta administrativa myndigheter ska samarbeta med varandra och utöva sina befogenheter i överensstämmelse med detta direktiv.

Den relevanta administrativa myndigheten ska göra konstaterandet som avses i artikel 2.1.8 a så snart som möjligt och under alla omständigheter senast fem arbetsdagar efter det att de först har blivit förvissade om att ett kreditinstitut inte har återbetalat insättningar som utgör vederbörligen styrkta och förfallna fordringar.

Artikel 4

Officiellt erkännande, deltagande och tillsyn

1. Varje medlemsstat ska säkerställa att ett eller flera insättningsgarantisystem införs och officiellt erkänns inom dess territorium.

Detta utesluter dock inte sammanslagning av olika medlemsstaters insättningsgarantisystem eller inrättande av gränsöverskridande insättningsgarantisystem. Dessa gränsöverskridande eller sammanslagna insättningsgarantisystem ska godkännas av de medlemsstater där de berörda insättningsgarantisystemen är etablerade.

2. Ett system som regleras genom avtal och som avses i artikel 1.2 b i detta direktiv får bli officiellt erkänt som ett insättningsgarantisystem om det står i överensstämmelse med detta direktiv.

Ett institutionellt skyddssystem får bli officiellt erkänt som insättningsgarantisystem om det uppfyller kriterierna i artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013 och står i överensstämmelse med detta direktiv.

3. Ett kreditinstitut som godkänts i en medlemsstat enligt artikel 8 i direktiv 2013/36/EU ska inte ta emot insättningar om det inte deltar i ett system som är officiellt erkänt i dess hemmedlemsstat i enlighet med punkt 1 i den här artikeln.

4. Om ett kreditinstitut inte uppfyller de förpliktelser som åligger det såsom deltagare i ett insättningsgarantisystem, ska de behöriga myndigheterna omedelbart underrättas och, i samarbete med insättningsgarantisystemet, direkt vidta alla lämpliga åtgärder, inklusive, vid behov, användande av sanktioner, för att säkerställa att kreditinstitutet uppfyller sina förpliktelser.

5. Om de åtgärder som vidtas enligt punkt 4 inte leder till att kreditinstitutet uppfyller sina förpliktelser, kan insättningsgarantisystemet, om nationell rätt tillåter uteslutning av en deltagare, med de behöriga myndigheternas uttryckliga samtycke och med minst en månads frist, meddela att det ämnar utesluta kreditinstitutet från deltagande i insättningsgarantisystemet. Insättningar som har gjorts före fristens utgång ska även i fortsättningen vara helt garanterade av insättningsgarantisystemet. Om kreditinstitutet vid fristens utgång inte har uppfyllt sina förpliktelser ska insättningsgarantisystemet utesluta kreditinstitutet.

6. Insättningar som redan har gjorts vid den tidpunkt då ett kreditinstitut utesluts från deltagande i insättningsgarantisystemet ska fortsätta att vara garanterade av det insättningsgarantisystemet.

7. De utsedda myndigheterna ska löpande utöva tillsyn över att insättningsgarantisystem som avses i artikel 1 efterlever detta direktiv.

Tillsyn över gränsöverskridande insättningsgarantisystem ska utövas av företrädare för utsedda myndigheter i de medlemsstater där de anslutna kreditinstituten har godkänts.

8. Medlemsstaterna ska se till att ett insättningsgarantisystem när som helst och på insättningsgarantisystemets begäran erhåller all den information från deltagarna som krävs för att förbereda en återbetalning av insättningar, inklusive märkningar i enlighet med artikel 5.4.

9. Insättningsgarantisystemet ska se till att uppgifterna om insättnarnas konton är konfidentiella och skyddas. Behandlingen av sådana uppgifter ska ske i enlighet med direktiv 95/46/EG.

10. Medlemsstaterna ska se till att insättningsgarantisystemet stresstestar sina system och så snart som möjligt informeras om de behöriga myndigheterna upptäcker problem i ett kreditinstitut som kan förväntas leda till att insättningsgarantisystemet måste ingripa.

Sådana tester ska genomföras minst vart tredje år eller oftare i de fall det anses vara lämpligt. Det första testet ska äga rum senast den 3 juli 2017.

Med utgångspunkt i resultaten av stresstesterna ska EBA minst vart femte år utföra inbördes utvärderingar enligt artikel 30 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att undersöka motståndskraften hos insättningsgarantisystemen. Insättningsgarantisystemen ska vid utbyte av information med EBA omfattas av kraven som hör samman med den tystnadsplikt som avses i artikel 70 i den förordningen.

11. Insättningsgarantisystemen får endast använda information som krävs för att genomföra testerna av sina system för att utföra dessa stresstester, och informationen får inte lagras längre än vad som är nödvändigt för det syftet.

12. Medlemsstaterna ska se till att deras insättningsgarantisystem har inrättat sunda styrelseformer med möjlighet till insyn. Insättningsgarantisystemen ska varje år upprätta en verksamhetsrapport.

Artikel 5

Kvalificerade insättningar

1. Följande ska inte omfattas av återbetalning från ett insättningsgarantisystem:

- a) Insättningar som andra kreditinstitut har gjort i eget namn och för egen räkning, om inte annat följer av artikel 7.3 i detta direktiv.
- b) Kapitalbas enligt definitionen i artikel 4.1 led 118 i förordning (EU) nr 575/2013.
- c) Insättningar som härrör från transaktioner i samband med vilka en brottmålsdom för tvättning av pengar har meddelats, enligt definitionen i artikel 1.2 i direktiv 2005/60/EG.
- d) Insättningar gjorda av finansiella institut enligt definitionen i artikel 4.1 led 26 i förordning (EU) nr 575/2013.
- e) Insättningar gjorda av värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1 led 1 i direktiv 2004/39/EG.
- f) Insättningar vars kontohavare aldrig har identifierats enligt artikel 9.1 i direktiv 2005/60/EG, när dessa blir indisponibla.

- g) Insättningar gjorda av sådana försäkringsföretag och återförsäkringsföretag som avses i artikel 13.1–13.6 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG ⁽¹⁾.
- h) Insättningar gjorda av företag för kollektiva investeringar.
- i) Insättningar gjorda av pensionsfonder.
- j) Insättningar gjorda av offentliga myndigheter.
- k) Skuldebrev som kreditinstitut har ställt ut och skulder enligt egna accepter eller egna växlar.

2. Genom undantag från punkt 1 i denna artikel får medlemsstaterna säkerställa att följande omfattas upp till den garantinivå som fastställs i artikel 6.1:

- a) Innestående insättningar i små eller medelstora företags personliga pensionsförsäkringssystem eller tjänstepensionsplaner.
- b) Innestående insättningar från lokala myndigheter med en årsbudget på högst 500 000 EUR.

3. Medlemsstater får föreskriva att insättningar som i enlighet med nationell rätt endast får frigöras till förmån för kreditinstitutet eller ett annat institut som har insättningen för att betala av ett lån avseende fast egendom är uteslutna från återbetalning från ett insättningsgarantisystem.

4. Medlemsstaterna ska se till att kreditinstitut märker kvalificerade insättningar på ett sådant sätt att de omedelbart kan identifieras.

Artikel 6

Garantinivå

1. Medlemsstaterna ska se till att garantinivån för varje insättares sammanlagda insättningar ska vara 100 000 EUR i den händelse insättningarna blir indisponibla.

2. Utöver vad som sägs i punkt 1 ska medlemsstaterna säkerställa att belopp över 100 000 EUR täcks när det gäller följande insättningar under minst tre månader och längst tolv månader efter det att beloppet har krediterats, eller från och med den tidpunkt då det blir rättsligt möjligt att överföra sådana insättningar:

- a) Insättningar som hänför sig till fastighetstransaktioner som avser privatbostäder.
- b) Insättningar som uppfyller de sociala villkor som fastställs i nationell rätt och som är förknippade med vissa livssituationer för insättaren, såsom giftermål, skilsmässa, pension, uppsägning, övertalighet, invaliditet eller bortgång.
- c) Insättningar som uppfyller de villkor som fastställs i den nationella rätten och baseras på utbetalningar av försäkringar eller ersättningar för skador till följd av brott eller felaktiga domar.

3. Bestämmelserna i punkterna 1 och 2 ska inte förhindra medlemsstaterna att behålla eller införa system som skyddar ålderspensions- och pensionsförsäkringsprodukter, förutsatt att sådana system inte enbart omfattar insättningar utan erbjuder full täckning för alla produkter och situationer som är relevanta i detta sammanhang.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 335, 17.12.2009, s. 1).

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att återbetalningar görs antingen

- a) i valutan i den medlemsstat där insättningsgarantisystemet har sitt säte,
- b) i valutan i den medlemsstat där kontohavaren är bosatt,
- c) i euro,
- d) i kontots valuta, eller
- e) i valutan i den medlemsstat där kontot finns.

Insättare ska informeras om återbetalningsvalutan.

Om kontots valuta var en annan valuta än utbetalningsvalutan ska den omräkningskurs tillämpas som gällde det datum då den relevanta administrativa myndigheten gör ett konstaterande som avses i artikel 2.1.8 a eller en rättslig myndighet meddelar ett avgörande som avses i artikel 2.1.8 b.

5. Medlemsstater som räknar om det belopp som avses i punkt 1 till sin nationella valuta ska vid omräkningen initialt tillämpa den omräkningskurs som gällde den 3 juli 2015.

Medlemsstaterna får runda av de belopp som omräkningen resulterar i, förutsatt att denna avrundning uppgår till högst 5 000 EUR.

Utan att det påverkar tillämpningen av andra stycket ska medlemsstaterna vart femte år anpassa de täckningsnivåer som omräknats till andra valutor till det belopp som avses i punkt 1 i denna artikel. Medlemsstaterna ska efter samråd med kommissionen anpassa täckningsnivåerna vid en tidigare tidpunkt i händelse av oförutsedda händelser som valutafluktuationer.

6. Det belopp som avses i punkt 1 ska regelbundet och minst vart femte år omprövas av kommissionen. Om lämpligt ska kommissionen till Europaparlamentet och rådet överlämna ett förslag till ett direktiv om justering av det belopp som avses i punkt 1, med hänsyn tagen särskilt till utvecklingen inom banksektorn samt den ekonomiska och monetära situationen i unionen. Den första omprövningen ska inte ske förrän den 3 juli 2020 såvida oförutsedda händelser inte kräver en tidigare översyn.

7. Kommissionen ska ges befogenhet att åtminstone vart femte år anta delegerade akter enligt artikel 18 för att anpassa beloppet som avses i punkt 6 i enlighet med inflationen i unionen på grundval av förändringar sedan den senaste justeringen i det harmoniserade konsumentprisindex som offentliggörs av kommissionen.

Artikel 7

Fastställande av återbetalningsbart belopp

1. Den gräns som avses i artikel 6.1 ska tillämpas på de sammanlagda insättningarna i samma kreditinstitut oavsett antalet insättningar, valuta och lokalisering inom unionen.
2. Varje insättares andel i ett gemensamt konto ska tas med i beräkningen av den gräns som avses i artikel 6.1.

Om särskilda bestämmelser saknas, ska ett sådant konto delas lika mellan insättarna.

Medlemsstater får besluta att insättningar till ett konto som disponeras av två eller flera personer som är medlemmar i ett bolag, en sammanslutning eller en gruppering av liknande natur som inte är en juridisk person, kan läggas samman och behandlas som om de hade gjorts av en enda insättare vid beräkningen av den gräns som anges i artikel 6.1.

3. Om inte insättaren är faktiskt berättigad till de belopp som finns inestående på ett konto, ska den person som är faktiskt berättigad täckas av garantin, förutsatt att den personen har blivit identifierad eller kan identifieras före det datum då en relevant administrativ myndighet gör ett konstaterande som avses i artikel 2.1.8 a eller en rättslig myndighet meddelar ett avgörande som avses i artikel 2.1.8 b. Om flera personer är faktiskt berättigade ska, då de gränser som anges i artikel 6.1 beräknas, hänsyn tas till vars och ens andel enligt de för förvaltningen av insättningarna gällande arrangemangen.

4. Referensdatumet för beräkning av det återbetalningsbara beloppet ska vara det datum då en relevant administrativ myndighet gör ett konstaterande som avses i artikel 2.1.8 a eller en rättslig myndighet meddelar ett avgörande som avses i artikel 2.1.8 b. Insättares skyldigheter gentemot kreditinstitutet ska inte beaktas vid beräkning av det återbetalningsbara beloppet.

5. Medlemsstaterna får besluta att insättares skyldigheter gentemot kreditinstitutet ska beaktas vid beräkning av det återbetalningsbara beloppet om de har förfallit till betalning senast det datum då en relevant administrativ myndighet gör ett konstaterande som avses i artikel 2.1.8 a eller en rättslig myndighet meddelar ett avgörande som avses i artikel 2.1.8 b i den mån kvittning är möjlig enligt de lag- och avtalsbestämmelser som reglerar avtalet mellan kreditinstitutet och insättaren.

Kreditinstitutet ska före ingåendet av avtalet informera insättarna om de fall där deras skyldigheter gentemot kreditinstitutet beaktas vid beräkning av det återbetalningsbara beloppet.

6. Medlemsstaterna ska se till att insättningsgarantisystem när som helst kan begära information från kreditinstitutet om storleken på varje insättares sammanlagda kvalificerade insättningsbelopp.

7. Upplupen ränta på insättningar som inte har krediterats det datum då en relevant administrativ myndighet gör ett konstaterande som avses i artikel 2.1.8 a eller en rättslig myndighet meddelar ett avgörande som avses i artikel 2.1.8 b ska ersättas av insättningsgarantisystemet. Den nivå som fastställs i artikel 6.1 ska inte överskridas.

8. Medlemsstaterna får besluta att vissa kategorier av insättningar som har ett i nationell rätt fastställt socialt syfte och för vilka en tredje part har gett en garanti i enlighet med bestämmelserna om statligt stöd inte ska beaktas vid aggregering av en insättares insättningar hos samma kreditinstitut i enlighet med vad som avses i punkt 1 denna artikel. I sådana fall ska den tredje partens garanti begränsas till den garantinivå som avses i artikel 6.1.

9. Om kreditinstitut i enlighet med nationell rätt får använda sig av olika varumärken i enlighet med vad som fastställs i artikel 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/95/EG⁽¹⁾ ska medlemsstaten säkerställa att insättare får tydlig information om att kreditinstitutet använder sig av olika varumärken och att den garantinivå som avses i artikel 6.1, 6.2 och 6.3 i det här direktivet är tillämplig på insättares sammanlagda insättningar hos kreditinstitutet. Informationen ska ingå i den information som ges till insättare i enlighet med artikel 16 i, och bilaga I till det här direktivet.

Artikel 8

Återbetalning

1. Insättningsgarantisystem ska säkerställa att det återbetalningsbara beloppet finns tillgängligt inom sju arbetsdagar från det datum då en relevant administrativ myndighet gör ett konstaterande som avses i artikel 2.1.8 a eller en rättslig myndighet meddelar ett avgörande som avses i artikel 2.1.8 b.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/95/EG av den 22 oktober 2008 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar (EUT L 299, 8.11.2008, s. 25).

2. Medlemsstaterna får dock under en övergångsperiod fram till den 31 december 2023 fastställa följande återbetalningsperioder upp till:

- a) 20 arbetsdagar till och med den 31 december 2018.
- b) 15 arbetsdagar från och med den 1 januari 2019 till och med den 31 december 2020.
- c) 10 arbetsdagar från och med den 1 januari 2021 till och med den 31 december 2023.

3. Medlemsstaterna får besluta att insättningar som avses i artikel 7.3 ska omfattas av en längre återbetalningsperiod, som inte överstiger tre månader från det datum då en relevant administrativ myndighet gör ett konstaterande som avses i artikel 2.1.8 a eller en rättslig myndighet meddelar ett avgörande som avses i artikel 2.1.8 b.

4. Under övergångsperioden till och med den 31 december 2023 ska insättningsgarantisystemen, om de inte kan göra det återbetalningsbara beloppet tillgängligt inom sju arbetsdagar, säkerställa att insättare har tillgång till ett lämpligt belopp av sina garanterade insättningar för att täcka levnadsomkostnader inom fem arbetsdagar efter begäran.

Insättningsgarantisystem får endast ge tillgång till det lämpliga beloppet som avses i första stycket på grundval av de uppgifter som lämnas av insättningsgarantisystemet eller kreditinstitutet.

Det lämpliga beloppet som avses i första stycket ska dras av från det återbetalningsbara belopp som avses i artikel 7.

5. Återbetalning enligt vad som avses i punkterna 1 och 4 får skjutas upp

- a) om det är ovisst om en person har rätt till återbetalningen, eller om insättningen är föremål för en rättstvist,
- b) om insättningen är föremål för restriktiva åtgärder som införts av nationella regeringar eller internationella organ,
- c) genom undantag från punkt 9 i denna artikel om inga transaktioner som avser insättningen har förekommit under de senaste 24 månaderna (kontot är vilande),
- d) om det belopp som ska återbetalas anses utgöra en del av ett tillfälligt högt tillgodohavande i enlighet med vad som fastställs i artikel 6.2, eller
- e) om det belopp som ska återbetalas ska betalas ut av värdmedlemsstatens insättningsgarantisystem i enlighet med artikel 14.2.

6. Det återbetalningsbara beloppet ska göras tillgängligt utan att det krävs en begäran till insättningsgarantisystemet. Kreditinstitutet ska härvidlag översända nödvändig information om insättningar och insättare så snart som insättningsgarantisystemet begär detta.

7. All skriftväxling mellan insättningsgarantisystemet och insättaren ska vara

- a) på det av unionsinstitutionernas officiella språk som det kreditinstitut som innehar den garanterade insättningen använder i skriftväxlingen med insättaren, eller
- b) på det officiella språket eller språken i den medlemsstat där den insättning som garanteras är gjord.

Om ett kreditinstitut bedriver direkt verksamhet i en annan medlemsstat utan att ha upprättat en filial, ska informationen tillhandahållas på det språk som insättaren valt då kontot öppnades.

8. Om en insättare eller en annan person som har anspråk på det belopp som finns inestående på ett konto har anklagats för ett brott som har direkt eller indirekt samband med tvättning av pengar enligt definitionen i artikel 1.2 i direktiv 2005/60/EG, kan insättningsgarantisystemet tillfälligt inhibera alla betalningar till den berörda insättaren i väntan på domstolens dom, oavsett den tidsfrist som fastställs i punkt 1 i den här artikeln.

9. Ingen återbetalning ska ske när det inte förekommit några transaktioner som avser insättningen under de senaste 24 månaderna och insättningsvärdet är lägre än de administrativa kostnader som skulle uppstå för insättningsgarantisystemet genom en sådan återbetalning.

Artikel 9

Krav mot insättningsgarantisystem

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättarens rätt till kompensation innebär att insättaren har möjlighet att föra talan mot insättningsgarantisystemet.

2. Utan att det påverkar de rättigheter som insättare har enligt nationell rätt ska det insättningsgarantisystem som inom ramen för en garanti och nationella bestämmelser betalar ut belopp vara berättigade att vid likvidations- eller rekonstruktionsförfaranden träda i insättarnas ställe för ett belopp som motsvarar det systemen har betalat ut till insättare. Om ett insättningsgarantisystem gör utbetalningar inom ramen för ett resolutionsförfarande, inbegripet vid tillämpning av resolutionsverktyg eller vid utövande av resolutionsbefogenheter i enlighet med artikel 11, ska insättningsgarantisystemet ha en fordran mot det berörda kreditinstitutet motsvarande det belopp som det betalat ut. Denna fordran ska i den nationella rätt som styr normala insolvensförfaranden enligt definitionen i direktiv 2014/59/EU ha samma prioritet som garanterade insättningar.

3. Medlemsstater får begränsa den tid inom vilken insättare, vars insättningar inte återbetalts eller erkänts av insättningsgarantisystemet inom de tidsfrister som anges i artikel 8.1 och 8.3, kan kräva återbetalning av sina insättningar.

Artikel 10

Finansiering av insättningsgarantisystem

1. Medlemsstaterna ska se till att insättningsgarantisystemen förfogar över lämpliga system för att fastställa sina potentiella skyldigheter. Insättningsgarantisystemens tillgängliga finansiella medel ska stå i proportion till de skyldigheterna.

Insättningsgarantisystemens tillgängliga finansiella medel utgörs av avgifter som ska betalas minst årligen av deltagarna i systemet. Finansiering genom andra källor är dock möjlig.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att de tillgängliga finansiella medlen i ett insättningsgarantisystem senast den 3 juli 2024 åtminstone når upp till en målnivå på 0,8 % av beloppet på dess deltagares garanterade insättningar.

Om den finansiella styrkan inte når upp till målnivån ska betalningen av avgifter återupptas minst till dess att målnivån har uppnåtts igen.

Om, efter det att målnivån initialt har uppnåtts, de tillgängliga finansiella medlen har minskat till mindre än två tredjedelar av målnivån ska den regelbundna avgiften uppgå till en nivå som gör det möjligt att uppnå målnivån inom sex år.

Vid fastställandet av den regelbundna avgiften ska vederbörlig hänsyn tas till fasen i konjunkturcykeln och till den påverkan som konjunkturförstärkande avgifter kan ha när årsavgifterna fastställs inom ramen för denna artikel.

Medlemsstaterna får förlänga den inledande tidsperiod som avses i första stycket med högst fyra år om det genom insättningsgarantisystemen har gjorts sammanlagda utbetalningar som är högre än 0,8 % av de garanterade insättningarna.

3. De tillgängliga finansiella medel som ska tas med i beräkningen för att nå målnivån kan innefatta betalningsåtaganden. Den totala andelen av betalningsåtaganden ska inte överstiga 30 % av totalbeloppet för de tillgängliga finansiella medel som anskaffats i enlighet med denna artikel.

I syfte att säkerställa konsekvent tillämpning av detta direktiv ska EBA utfärda riktlinjer om betalningsåtaganden.

4. Trots vad som sägs i punkt 1 i denna artikel får en medlemsstat, i syfte att uppfylla sina skyldigheter enligt den punkten, skaffa fram de tillgängliga finansiella medlen genom de obligatoriska bidragen som betalas in av kreditinstitut till befintliga system för obligatoriska bidrag som inrättats av en medlemsstat på dess territorium för att täcka kostnader som kan kopplas till systemrisk, fallissemang och resolution av institut.

Insättningsgarantisystemen ska ha rätt till ett belopp som är lika stort som beloppet för sådana bidrag upp till målnivån i punkt 2 i den här artikeln, som medlemsstaten på begäran omedelbart kommer att ställa till de insättningsgarantisystemens förfogande för användning uteslutande för de syften som fastställs i artikel 11.

Insättningsgarantisystemen har endast rätt till detta belopp om den behöriga myndigheten anser att de inte kan ta ut extra avgifter från sina deltagare. Insättningsgarantisystemet ska återbetala det beloppet genom avgifter från sina deltagare i enlighet med artikel 10.1 och 10.2.

5. Bidrag till finansieringsarrangemang för resolution enligt avdelning VII i direktiv 2014/59/EU, inbegripet de tillgängliga finansiella medel som ska tas med i beräkningen för att nå den målnivå för finansieringsarrangemangen för resolution som avses i artikel 102.1 i direktiv 2014/59/EU, ska inte räknas in när det gäller målnivån.

6. Genom undantag från punkt 2 får medlemsstaterna i motiverade fall och efter godkännande från kommissionen tillåta en lägre minsta målnivå än den målnivå som anges i punkt 2, under förutsättning att följande villkor uppfylls:

- a) Minskningen grundar sig på ett antagande att det är osannolikt att en betydande del av de tillgängliga finansiella medlen kommer att tas i anspråk för andra åtgärder för att skydda garanterade insättare än sådana som fastställs i artikel 11.2 och 11.6.
- b) Banksektorn i vilken de till insättningsgarantisystemet anslutna kreditinstitut är verksamma är mycket koncentrerad och kännetecknas av att en stor andel tillgångar innehas av ett litet antal kreditinstitut eller bankkoncerner som är föremål för övervakning på koncernnivå och som med tanke på deras storlek sannolikt kommer att bli föremål för ett resolutionsförfarande vid ett eventuellt fallissemang.

Den reviderade målnivån ska inte vara lägre än 0,5 % av garanterade insättningar.

7. Insättningsgarantisystemens finansiella medel ska placeras med låg risk och tillräcklig diversifiering.

8. Om ett insättningsgarantisystems finansiella medel inte är tillräckliga för att ersätta insättare då insättningar blivit indisponibla ska deltagarna i systemet erlagga extra avgifter på högst 0,5 % av deras garanterade insättningar per kalenderår. Insättningsgarantisystem får under exceptionella omständigheter med den behöriga myndighetens samtycke kräva högre avgifter.

Den behöriga myndigheten får helt eller delvis skjuta upp ett kreditinstituts betalning av extraordinärt ex post-bidrag till insättningsgarantisystemen om bidragen skulle äventyra kreditinstitutets likviditet eller solvens. Ett sådant uppskjutande ska beviljas på högst sex månader men får förlängas på begäran av kreditinstitutet. Bidragen som skjutits upp enligt denna punkt ska betalas då sådan betalning inte längre äventyrar kreditinstitutets likviditet eller solvens.

9. Medlemsstaterna ska se till att insättningsgarantisystemen förfogar över lämplig alternativ finansiering för att med kort varsel kunna erhålla finansiering för att kunna tillgodose de fordringar som ställs på dessa insättningsgarantisystem.

10. Medlemsstaterna ska senast den 31 mars varje år informera EBA om vilket belopp som garanterade insättningar uppgår till i medlemsstaten och de tillgängliga finansiella medel som deras insättningsgarantisystem den 31 december föregående år förfogade över.

Artikel 11

Användning av medel

1. De finansiella medel som avses i artikel 10 ska i första hand användas för att ersätta insättare i enlighet med detta direktiv.

2. De finansiella medlen i insättningsgarantisystemet ska användas för att finansiera resolution av kreditinstitut i enlighet med artikel 109 i direktiv 2014/59/EU. Resolutionsmyndigheten ska, efter att ha hört insättningsgarantisystemet, fastställa det belopp som insättningsgarantisystemets ansvar omfattas av.

3. Medlemsstaterna får tillåta ett insättningsgarantisystem att använda tillgängliga finansiella medel för alternativa åtgärder i syfte att undvika kreditinstitutfallissemang förutsatt att följande villkor uppfylls:

- a) Resolutionsmyndigheten har inte vidtagit någon resolutionsåtgärd i enlighet med artikel 32 i direktiv 2014/59/EU.
- b) Insättningsgarantisystemet har lämpliga system och förfaranden på plats för att välja och genomföra alternativa åtgärder och övervaka därmed förbundna risker.
- c) Kostnaden för åtgärderna överstiger inte kostnaden för att fullgöra insättningsgarantisystemets i lagstiftning eller avtal fastställda mandat.
- d) Insättningsgarantisystemets alternativa åtgärder är kopplade till vissa skyldigheter för det kreditinstitut som mottar stödet, bland annat att underställa sig skärpt riskövervakning och mer omfattande kontroller från insättningsgarantisystemets sida.
- e) Insättningsgarantisystemets alternativa åtgärder är kopplade till åtaganden för det kreditinstitut som mottar stödet i syfte att säkra tillgång till garanterade insättningar.
- f) Den behöriga myndigheten har bedömt att de anslutna kreditinstituten har tillräcklig betalningsförmåga när det gäller den extra avgiftsinbetalning som nämns i punkt 5 i denna artikel.

Insättningsgarantisystemet ska samråda med resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten om de åtgärder och de villkor som gäller för kreditinstitutet.

4. Alternativa åtgärder som avses i punkt 3 i den här artikeln ska inte tillämpas om den behöriga myndigheten, efter att ha hört resolutionsmyndigheten, anser att de villkor för resolutionsåtgärder som fastställs i artikel 27.1 i direktiv 2014/59/EU uppfylls.

5. Om tillgängliga finansiella medel används i enlighet med punkt 3 i denna artikel ska anslutna kreditinstitut omedelbart tillhandahålla insättningsgarantisystemet de medel som använts för de alternativa åtgärderna, vid behov i form av extraordinära avgifter, i följande fall:

- a) Om det blir nödvändigt att betala ut insättningsersättning till kontohavarna och insättningsgarantisystemets finansiella medel understiger två tredjedelar av målnivån.

b) Om de tillgängliga finansiella medlen understiger 25 % av målnivån.

6. Medlemsstaterna får besluta att tillgängliga finansiella medel också får användas för att finansiera åtgärder för att bevara insättares tillgång till garanterade insättningar, inbegripet överföring av tillgångar och skulder samt överföring av insättningskunder i samband med nationella insolvensförfaranden, förutsatt att de kostnader som bärs av insättningsgarantisystemet inte överstiger nettobeloppet för ersättning till de insättare som garanteras i det berörda kreditinstitutet.

Artikel 12

Utlåning mellan insättningsgarantisystem

1. Medlemsstaterna får tillåta insättningsgarantisystem att ge lån till andra insättningsgarantisystem inom unionen på frivillig basis förutsatt att följande villkor uppfylls:

- a) Det låntagande insättningsgarantisystemet kan inte fullgöra sina skyldigheter enligt artikel 9.1 på grund av avsaknad av tillgängliga finansiella medel enligt artikel 10.
- b) Det låntagande insättningsgarantisystemet har tillämpat de extra bidrag som avses i artikel 10.8.
- c) Det låntagande insättningsgarantisystemet tar på sig det rättsliga ansvaret för att de lånade medlen används för att betala fordringar enligt artikel 9.1.
- d) Det låntagande insättningsgarantisystemet omfattas för närvarande inte av skyldighet att betala tillbaka ett lån till andra insättningsgarantisystem enligt denna artikel.
- e) Det låntagande insättningsgarantisystemet uppger det belopp som krävs.
- f) Det totala belopp som upplånats får uppgå till högst 0,5 % av de garanterade insättningarna i det låntagande insättningsgarantisystemet.
- g) Det låntagande insättningsgarantisystemet underrättar omgående EBA och anger på vilket sätt de villkor som anges i denna punkt uppfylls och det belopp som begärs.

2. Följande villkor ska gälla för lånet:

- a) Det låntagande insättningsgarantisystemet måste betala tillbaka lånet inom fem år. Lånet kan återbetalas genom årliga avbetalningar. Ränta ska utgå först vid återbetalningen.
- b) Räntan måste sättas så att den motsvarar minst den utlåningsfacilitet som tillämpas av Europeiska centralbanken under kredittiden.
- c) Det utlånande insättningsgarantisystemet måste informera EBA om ingående räntesats och lånets löptid.

3. Medlemsstaterna ska se till att de avgifter som tas ut av det låntagande insättningsgarantisystemet är tillräckliga för att återbetala det belopp som lånats och återupprätta målnivån så snart som möjligt.

Artikel 13

Beräkning av avgifter till insättningsgarantisystem

1. De avgifter till insättningsgarantisystem som avses i artikel 10 ska baseras på beloppet på respektive deltagares garanterade insättningar och risknivå.

Medlemsstaterna får föreskriva lägre bidrag för kreditmarknadssektorer med särskilt låg risk som regleras i nationell rätt.

Medlemsstater får besluta att deltagare i ett institutionellt skyddssystem ska betala lägre avgifter till insättningsgarantisystemet.

Medlemsstaterna får tillåta att den centrala företagsenheten och alla kreditinstitut som är permanent underställda denna centrala företagsenhet som avses i artikel 10.1 i förordning (EU) nr 575/2013 som helhet omfattas av den gruppbaseade riskviktning som har fastställts för den centrala företagsenheten och dess underställda kreditinstitut.

Medlemsstaterna får besluta att kreditinstitut ska betala en minimiavgift, oavsett beloppet på deras garanterade insättningar.

2. Insättningsgarantisystemen får använda sina egna riskbaserade metoder för att fastställa och beräkna sina deltagares riskbaserade avgifter. Avgifterna ska stå i proportion till deltagarnas risk och i rimlig utsträckning beakta riskprofilen för de olika affärsmodellerna. De metoderna får även beakta balansräkningens tillgångssida, och riskindikatorer såsom kapitaltäckning, tillgångskvalitet och likviditet.

Varje metod ska godkännas av den behöriga myndigheten i samarbete med den utsedda myndigheten. EBA ska informeras om de godkända metoderna.

3. För att säkerställa konsekvent tillämpning av detta direktiv ska EBA senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer enligt artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 om närmare angivande av metoderna för beräkning av avgifterna till insättningsgarantisystem i överensstämmelse med punkterna 1 och 2 i den här artikeln.

Den ska i synnerhet inbegripa en beräkningsformel, specifika indikatorer, riskklasser för deltagare, tröskelvärden för specifika riskklassers riskviktning och andra nödvändiga aspekter.

Senast den 3 juli 2017 och minst vart femte år därefter ska EBA se över riktlinjerna för de riskbaserade eller de alternativa riskbaserade metoder som insättningsgarantisystemen tillämpar.

Artikel 14

Samarbete inom unionen

1. Insättningsgarantisystem ska omfatta insättare hos filialer som upprättats av deras medlemskreditinstitut i andra medlemsstater.

2. Insättare i filialer som upprättats av kreditinstitut i en annan medlemsstat ska ersättas av ett insättningsgarantisystem i värdmedlemsstaten för det i hemmedlemsstaten befintliga insättningsgarantisystemets räkning. Värdmedlemsstatens insättningsgarantisystem ska göra återbetalningar i enlighet med instruktioner från hemmedlemsstatens insättningsgarantisystem. Värdmedlemsstatens insättningsgarantisystem ska inte ha någon ansvarsskyldighet vad gäller åtgärder som vidtagits i enlighet med instruktioner från hemmedlemsstatens insättningsgarantisystem. Hemmedlemsstatens insättningsgarantisystem ska tillhandahålla de medel som krävs före utbetalningen och kompensera värdmedlemsstatens insättningsgarantisystem för alla kostnader som det ådragit sig.

Värdmedlemsstatens insättningsgarantisystem ska även informera berörda insättare för hemmedlemsstatens insättningsgarantisystems räkning och vara berättigad till att erhålla skriftväxling från dessa insättare för hemmedlemsstatens insättningsgarantisystems räkning.

3. Om ett kreditinstitut upphör att delta i ett insättningsgarantisystem och går över till ett annat insättningsgarantisystem ska de avgifter som betalats in under de senaste tolv månaderna före det att kreditinstitutet dragit sig ur systemet, med undantag för de extra avgifterna enligt artikel 10.8, överföras till det andra insättningsgarantisystemet. Detta gäller inte om ett kreditinstitut uteslutits från ett insättningsgarantisystem enligt artikel 4.5.

Om en del av ett kreditinstituts verksamhet överförs till en annan medlemsstat och således börjar omfattas av ett annat insättningsgarantisystem ska de avgifter som det kreditinstitutet betalat in under de senaste tolv månaderna före överföringen, med undantag för de extra avgifterna i enlighet med artikel 10.8, överföras till det andra insättningsgarantisystemet i proportion till beloppet av de överförda garanterade insättningarna.

4. Medlemsstaterna ska se till att hemmedlemsstatens insättningsgarantisystem utbyter information enligt artikel 4.7 eller 4.8 och 4.10 med systemen i värdmedlemsstaten. De begränsningar som fastställs i den artikeln gäller.

Om ett kreditinstitut har för avsikt att övergå från ett insättningsgarantisystem till ett annat i enlighet med detta direktiv ska det anmäla en sådan avsikt minst sex månader i förväg. Under den perioden är kreditinstitutet fortfarande skyldigt att betala avgifter till sitt ursprungliga insättningsgarantisystem i enlighet med artikel 10 både när det gäller förhands- och efterhandsfinansiering.

5. För att underlätta ett effektivt samarbete mellan insättningsgarantisystem, framför allt vad gäller den här artikeln och artikel 12, ska insättningsgarantisystemen eller, i tillämpliga fall, de utsedda myndigheterna upprätta skriftliga samarbetsavtal. Sådana avtal ska beakta de krav som fastställs i artikel 4.9.

Den utsedda myndigheten ska underrätta EBA om förekomsten av och innehållet i sådana avtal och EBA kan avge yttranden om sådana avtal i enlighet med artikel 34 i förordning (EU) nr 1093/2010. Om utsedda myndigheter eller insättningsgarantisystem inte kan nå en överenskommelse eller det uppstår oenighet i fråga om tolkningen av ett avtal får endera parten hänskjuta frågan till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010 och EBA ska agera i enlighet med den artikeln.

Avsaknaden av sådana avtal ska inte påverka insättares fordringar enligt artikel 9.1 eller kreditinstituts fordringar enligt punkt 3 i denna artikel.

6. Medlemsstaterna ska se till att lämpliga förfaranden inrättas så att insättningsgarantisystemen kan utbyta information och kommunicera effektivt med andra insättningsgarantisystem, sina anslutna kreditinstitut, de relevanta behöriga och utsedda myndigheterna inom deras egen jurisdiktion och med andra myndigheter, om så krävs på ett gränsöverskridande sätt.

7. EBA, de behöriga och de utsedda myndigheterna ska samarbeta med varandra och utöva sina befogenheter i enlighet med bestämmelserna i detta direktiv och förordning (EU) nr 1093/2010.

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen och EBA om vilken myndighet som är deras utsedda myndighet senast den 3 juli 2015.

8. EBA ska samarbeta med Europeiska systemrisknämnden (ESRB) som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010⁽¹⁾ när det gäller systemriskanalys för insättningsgarantisystem.

Artikel 15

Kreditinstituts filialer i tredjeland

1. Medlemsstaterna ska kontrollera att filialer som har inrättats på deras territorium av ett kreditinstitut som har sitt huvudkontor utanför unionen har ett skydd som motsvarar det som föreskrivs i detta direktiv.

Om skyddet inte är likvärdigt kan medlemsstaterna, om inte annat följer av artikel 47.1 i direktiv 2013/36/EU, kräva att de filialer som har inrättats av ett kreditinstitut som har sitt huvudkontor utanför unionen ska ansluta sig till ett inom medlemsstatens territorium existerande insättningsgarantisystem.

När medlemsstaterna genomför den kontroll som föreskrivs i första stycket i denna punkt ska de åtminstone kontrollera att insättarna åtnjuter samma garantinivå och räckvidd för skyddet som föreskrivs i detta direktiv.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på EU-nivå och om inrättande av en europeisk systemrisknämnd (EUT L 331, 15.12.2010, s. 1).

2. Varje filial som har inrättats av ett kreditinstitut som har sitt huvudkontor utanför unionen och som inte är deltagare i en medlemsstats insättningsgarantisystem ska tillhandahålla all relevant information om de åtgärder som har vidtagits för att garantera insättningar från personer som redan har gjort eller avser att göra insättningar i denna filial.
3. Den information som avses i punkt 2 ska på det sätt som anges i nationell rätt göras tillgänglig på det språk som insättaren och kreditinstitutet enades om när kontot öppnades eller på det eller de officiella språken i den medlemsstat där filialen inrättas; informationen ska vara klar och lätt att förstå.

Artikel 16

Information till insättare

1. Medlemsstaterna ska se till att kreditinstitutet ger personer som redan har gjort eller avser att göra insättningar tillgång till den information som behövs för att avgöra vilka insättningsgarantisystem som institutet och dess filialer är anslutna till inom unionen. Medlemsstaterna ska se till att kreditinstitutet underrättar personer som redan har gjort eller avser att göra insättningar om de tillämpliga undantagen från insättningsgarantisystemets skydd.
2. Innan ett avtal om mottagande av insättningar ingås ska insättarna ges den information som avses i punkt 1. De ska bekräfta mottagandet av informationen. Det formulär som återges i bilaga I ska användas i det avseendet.
3. Bekräftelse på att insättningarna är ersättningsberättigande ska tillhandahållas på kontoutdraget till insättarna, inbegripet en hänvisning till informationsbladet i bilaga I. Det relevanta insättningsgarantisystemets webbplats ska också anges på informationsbladet. Informationsbladet i bilaga I ska minst en gång om året tillhandahållas insättaren.

Insättningsgarantisystemets webbplats ska innehålla all nödvändig information för insättarna, särskilt information om reglerna för förfarandet och villkoren för insättningsgarantier i enlighet med detta direktiv.

4. Den information som föreskrivs i punkt 1 ska på det sätt som anges i nationell rätt göras tillgänglig på det språk som insättaren och kreditinstitutet enades om när kontot öppnades eller på det eller de officiella språken i den medlemsstat där en filial inrättas.
5. Medlemsstaterna ska begränsa användningen i reklam av den information som avses i punkterna 1, 2 och 3 till en saklig hänvisning till det insättningsgarantisystem som garanterar den produkt som reklamen hänför sig till och till all ytterligare information som krävs i nationell rätt.

Sådan information kan innebära en faktaredogörelse av hur insättningsgarantisystemet fungerar men får inte innehålla uppgift om obegränsad garanti av insättningar.

6. I händelse av fusion, omvandling av dotterbolag till filialer eller liknande åtgärder ska insättarna underrättas minst en månad före det att åtgärden får laga kraft om den behöriga myndigheten inte tillåter en kortare tidsfrist som motiveras av företagshemligheter eller finansiell stabilitet.

Insättarna ska ges en period på tre månader efter det att sammanslagningen eller omvandlingen eller liknande åtgärder har meddelats så att de ges möjlighet att ta ut eller överföra sina kvalificerade insättningar till ett annat kreditinstitut, inklusive all upplupen ränta och alla förmåner som förvärvats, utan att drabbas av någon sanktion, i den mån de överskrider garantinivån enligt artikel 6 vid tidpunkten för åtgärden.

7. Medlemsstaterna ska se till att om ett kreditinstitut lämnar eller utesluts från ett insättningsgarantisystem ska detta kreditinstitut inom en månad ha underrättat sina insättare om detta.
8. Om en insättare använder sig av nätbaserade banktjänster får den information som ska tillhandahållas enligt detta direktiv förmedlas elektroniskt. Om insättaren kräver det ska denne underrättas om detta i pappersform.

*Artikel 17***Förteckning över auktoriserade kreditinstitut**

1. Medlemsstaterna ska se till att behöriga myndigheter när de anmäler auktorisationer i enlighet med artikel 20.1 i direktiv 2013/36/EU till EBA anger vilket insättningsgarantisystem kreditinstitutet är anslutet till.
2. När EBA offentliggör och uppdaterar förteckningen över auktoriserade kreditinstitut i enlighet med artikel 20.2 i direktiv 2013/36/EU ska myndigheten ange vilket insättningsgarantisystem kreditinstitutet är anslutet till.

*Artikel 18***Utövande av delegeringen**

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Befogenheten att anta delegerade akter som avses i artikel 6.7 ska ges till kommissionen tills vidare.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 6.7 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En delegerad akt som antas enligt artikel 6.7 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av tre månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med tre månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

*Artikel 19***Övergångsbestämmelser**

1. I de fall då vissa insättningar eller kategorier av insättningar eller andra instrument inte längre omfattas helt eller delvis av insättningsgarantisystem efter det att detta direktiv eller direktiv 2009/14/EG införlivats med nationell rätt får medlemsstaterna tillåta att insättningar och andra instrument som har en ursprunglig förfallodag garanteras fram till och med deras ursprungliga förfallodag om de gjordes eller ställdes ut före den 2 juli 2014.
2. Medlemsstaterna ska se till att insättarna underrättas om vilka insättningar eller kategorier av insättningar eller andra instrument som inte längre kommer att omfattas av ett insättningsgarantisystem från och med den 3 juli 2015.
3. Fram till dess att målnivån initialt har uppnåtts kan medlemsstaterna tillämpa tröskelvärdena i artikel 11.5 i förhållande till de tillgängliga finansiella medlen.
4. Med undantag från artikel 6.1 får medlemsstater vilka den 1 januari 2008 angav en täckningsnivå mellan 100 000 EUR och 300 000 EUR besluta att åter tillämpa den högre täckningsnivån fram till och med den 31 december 2018. I det fallet ska kreditinstitutens målnivå och bidrag anpassas i motsvarande grad.
5. Senast den 3 juli 2019 ska kommissionen lägga fram en rapport och vid behov ett lagstiftningsförslag till Europaparlamentet och rådet om hur insättningsgarantisystem som är verksamma i unionen får samarbeta inom ett europeiskt system för att förhindra att risker uppstår genom gränsöverskridande verksamhet och skydda insättningarna mot sådana risker.

6. Senast den 3 juli 2019 ska kommissionen med hjälp av EBA lägga fram en rapport till Europaparlamentet och rådet om hur långt genomförandet av detta direktiv kommit. Den rapporten bör framför allt behandla följande:

- a) Målnivån på grundval av garanterade insättningar, med en utvärdering av huruvida den angivna procentsatsen är lämplig, med beaktande av tidigare fallerade kreditinstitut i unionen.
- b) Effekterna av alternativa åtgärder som används i enlighet med artikel 11.3 på skyddet för insättare och överensstämmelse med de ordnade likvidationsförfarandena inom banksektorn.
- c) Effekterna för mångfalden inom bankväsendet.
- d) Hur lämplig den nuvarande täckningsnivån för insättare är.
- e) En bedömning av huruvida de frågor som avses i detta stycke har behandlats på ett sätt som innebär att insättarskyddet upprätthålls.

Senast den 3 juli 2019 ska EBA rapportera till kommissionen om beräkningsmodeller och deras relevans för deltagarnas affärsrisk. EBA ska vid rapporteringen i rimlig utsträckning beakta riskprofilen för de olika affärsmodellerna.

Artikel 20

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 1–4, 5.1 d–k, 5.2, 5.3 och 5.4 6.2–6.7, 7.4–7.9, 8.1, 8.2, 8.3, 8.5, 8.6, 8.7 och 8.9, 9.2 och 9.3, 10–16, 18 och 19 och bilaga I senast den 3 juli 2015. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

Medlemsstaterna ska senast den 31 maj 2016 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artikel 8.4.

Om de utsedda myndigheterna, efter en ingående prövning, konstaterar att ett insättningsgarantisystem ännu inte kan följa artikel 13 senast den 3 juli 2015, ska berörda lagar och andra författningar sättas i kraft senast den 31 maj 2016.

När en medlemsstat antar dessa åtgärder ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. De ska även innehålla en uppgift om att hänvisningar i befintliga lagar och andra författningar till de direktiv som upphävs genom detta direktiv ska anses som hänvisningar till detta direktiv. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras och om hur uppgiften ska formuleras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 21

Upphävande

Direktiv 94/19/EG, ändrat genom de direktiv som anges i bilaga II, ska upphöra att gälla från och med den 4 juli 2019, utan att det påverkar medlemsstaternas skyldigheter i fråga om tidsgränserna för införlivandet i nationell lagstiftning och datumen för tillämpning av de direktiv som anges i bilaga II.

Hänvisningar till de upphävda direktiven ska anses som hänvisningar till det här direktivet och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga III.

Artikel 22

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artiklarna 5.1 a, b och c, 6.1, 7.1, 7.2 och 7.3, 8.8 och 9.1 och 17 ska tillämpas från och med den 4 juli 2015.

Artikel 23

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 16 april 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

D. KOURKOULAS

Ordförande

BILAGA I

INFORMATION TILL INSÄTTARE

Grundläggande information om skydd för insättningar

Insättningar i [namn på kreditinstitut] skyddas av:	[namn på insättningsgarantisystem] ⁽¹⁾
Skyddets begränsning:	100 000 EUR per insättare per kreditinstitut ⁽²⁾ [ersätt med rätt belopp om valutan inte är euro] [i tillämpliga fall:] Följande varumärken ingår i kreditinstitutet [ersätt med alla varumärken som bedriver verksamhet inom ramen för samma tillstånd].
Om du har fler insättningar hos samma kreditinstitut:	Alla dina insättningar hos samma kreditinstitut läggs samman och det sammanlagda beloppet omfattas av gränsen på 100 000 EUR [ersätt med rätt belopp om valutan inte är euro] ⁽²⁾ .
Om du har ett gemensamt konto tillsammans med andra personer:	Gränsen på 100 000 EUR [ersätt med rätt belopp om valutan inte är euro] gäller för varje insättare separat ⁽³⁾ .
Ersättningsperiod om kreditinstitutet fallerar:	7 arbetsdagar ⁽⁴⁾ [ersätt med annan tidsfrist i tillämpliga fall]
Valuta:	Ersättning ges i euro [byt ut mot annan valuta i tillämpliga fall]
Kontakt:	[kontaktuppgifter för insättningsgarantisystem (adress, telefon, e-post etc.)]
Ytterligare information:	[insättningsgarantisystemets webbplats]
Insättarens bekräftelse av mottagandet:	

Ytterligare information (gäller allt nedan eller delar därav)

⁽¹⁾ System som ansvarar för skyddet av din insättning

[Endast i tillämpliga fall]: Din insättning täcks av ett avtalsreglerat system som är officiellt erkänt som ett insättningsgarantisystem. Om ditt kreditinstitut blir insolvent kommer dina insättningar att återbetalas med upp till 100 000 EUR [ersätt med rätt belopp om valutan inte är euro].

[Endast i tillämpliga fall]: Ditt kreditinstitut ingår i ett institutionellt skyddssystem som är officiellt erkänt som ett insättningsgarantisystem. Detta innebär att alla institut som deltar i detta system stöder varandra för att undvika insolvens. Om insolvens uppstår kommer dina insättningar att återbetalas med upp till 100 000 EUR [ersätt med rätt belopp om valutan inte är euro].

[Endast i tillämpliga fall]: Din insättning täcks av ett lagstadgat insättningsgarantisystem och ett avtalsreglerat insättningsgarantisystem. Om ditt kreditinstitut blir insolvent kommer dina insättningar under alla omständigheter att återbetalas med upp till 100 000 EUR [ersätt med rätt belopp om valutan inte är euro].

[Endast i tillämpliga fall]: Din insättning täcks av ett lagstadgat insättningsgarantisystem. Ditt kreditinstitut ingår dessutom i ett institutionellt skyddssystem där alla deltagare stöder varandra för att undvika insolvens. Om insolvens uppstår kommer dina insättningar att återbetalas med upp till 100 000 EUR [ersätt med rätt belopp om valutan inte är euro] av insättningsgarantisystemet.

⁽²⁾ Allmän begränsning för skyddet

Om en insättning är indisponibel på grund av att ett kreditinstitut inte kan uppfylla sina finansiella åtaganden ska insättarna få återbetalning via ett insättningsgarantisystem. Denna återbetalning täcker maximalt 100 000 EUR [ersätt med rätt belopp om valutan inte är euro] per kreditinstitut. Detta innebär att alla insättningar hos ett och samma kreditinstitut läggs samman för att kunna fastställa garantinivån. Om en insättare till exempel har ett sparkonto med 90 000 EUR och ett lönekonto med 20 000 euro kommer insättaren enbart att ersättas med 100 000 EUR.

[Endast i tillämpliga fall]: Denna metod används även om ett kreditinstitut arbetar under andra varumärken. [Namnet på det kontoförande kreditinstitutet] bedriver verksamhet även under följande namn [alla andra varumärken för samma kreditinstitut]. Detta innebär att alla insättningar hos ett eller flera av dessa varumärken garanteras med sammanlagt upp till 100 000 EUR.

(³) Begränsning för gemensamma konton

Om det rör sig om gemensamma konton gäller gränsvärdet på 100 000 EUR för varje insättare.

[Endast i tillämpliga fall]: Insättningar till ett konto som disponeras av två eller flera personer som är medlemmar i ett bolag, en sammanslutning eller en gruppering av liknande natur som inte är en juridisk person, kan läggas samman och behandlas som om de hade gjorts av en enda insättare vid beräkningen av gränsen på 100 000 EUR [ersätt med rätt belopp om valutan inte är euro].

I vissa fall [ersätt med fall som fastställs i nationell lagstiftning] skyddas insättningar utöver 100 000 EUR [ersätt med rätt belopp om valutan inte är euro]. Ytterligare information finns på [insättningsgarantisystemets webbplats].

(⁴) Återbetalning

Ansvarigt insättningsgarantisystem är [namn, adress, telefon, e-post och webbplats]. Insättningsgarantisystemet kommer att återbetala dina insättningar (med upp till 100 000 EUR [ersätt med rätt belopp om valutan inte är euro]) senast inom [återbetalningsperiod enligt nationell lagstiftning] och från och med [den 31 december 2023] inom [7 arbetsdagar].

[Information om nödutbetalning/interimsutbetalning om de återbetalningsbara beloppen inte finns tillgängliga inom sju arbetsdagar.]

Om du inte erhållit någon återbetalning inom dessa tidsfrister bör du kontakta insättningsgarantisystemet eftersom möjligheten att kräva återbetalning kan upphöra efter en viss tid. Ytterligare information fås på [ansvariga insättningsgarantisystems webbplats].

Annan viktig information

Insättningar av privatkunder och företag omfattas i regel av insättningsgarantisystem. Undantag för vissa insättningar anges på det ansvariga insättningsgarantisystemets webbplats. På begäran informerar ditt kreditinstitut om huruvida vissa produkter är garanterade. Om insättningar är garanterade ska kreditinstitutet även bekräfta det på kontoutdraget.

BILAGA II

DEL A

Upphävda direktiv med deras efterföljande ändringar (enligt artikel 21)

Europaparlamentets och rådets direktiv 94/19/EG.

Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/14/EG.

DEL B

Tidsfrister för införlivandet (enligt artikel 21)

Direktiv	Tidsfrist för införlivande
94/19/EG	1.7.1995
2009/14/EG	30.6.2009
2009/14/EG (artikel 1 punkt 3 i andra stycket, artiklarna 7.1a och 7.3 och 10.1 i direktiv 94/19/EG ändrat genom direktiv 2009/14/EG)	31.12.2010

BILAGA III

JÄMFÖRELSETABELL

Direktiv 94/19/EG	Direktiv 2009/14/EG	Detta direktiv
—	—	Artikel 1
		Artikel 2.1.1
Artikel 1.1		Artikel 2.1.3
		Artikel 2.1.4
Artikel 1.2		Artikel 2.1.7
Artikel 1.3	Artikel 1.1	Artikel 2.1.8
Artikel 1.4		Artikel 2.1.9
Artikel 1.5		Artikel 2.1.10
		Artikel 2.1.11–2.1.18
		Artikel 2.2
Artikel 1.1		Artikel 2.3
		Artikel 3
Artikel 3.1		Artikel 4.1
		Artikel 4.2
Artikel 3.1		Artikel 4.3
Artikel 3.2		Artikel 4.4
Artikel 3.3		Artikel 4.5 och 4.6
		Artikel 4.9
Artikel 2		Artikel 4.10 och 4.11
Artikel 7.2, Bilaga I.1		Artikel 5.1 a, b och c
		Artikel 5.1 d
		Artikel 5.1 e
Artikel 7.2, Bilaga I.10		Artikel 5.1 f
Artikel 7.2, Bilaga I.2		Artikel 5.1 g
Artikel 7.2, Bilaga I.5		Artikel 5.1 h
Artikel 7.2, Bilaga I.6		Artikel 5.1 i
Artikel 7.2, Bilaga I.3, I.4		Artikel 5.1 j
Artikel 7.2, Bilaga I.12		Artikel 5.1 k

Direktiv 94/19/EG	Direktiv 2009/14/EG	Detta direktiv
Artikel 7.1	Artikel 1.3 a	Artikel 6.1 Artikel 6.2 och 6.3 Artikel 6.4
Artikel 7.5	Artikel 1.3 a	Artikel 6.5 Artikel 6.6
Artikel 8	Artikel 1.3 d	Artikel 6.7 Artikel 7.1, 7.2 och 7.3 Artikel 7.4–7.9
Artikel 10.1	Artikel 1.6 a	Artikel 8.1 Artikel 8.2–8.6
Artikel 10.4		Artikel 8.7
Artikel 10.5		Artikel 8.8 Artikel 8.9
Artikel 7.6		Artikel 9.1
Artikel 11		Artikel 9.2 Artikel 9.3 Artiklarna 10–13
Artikel 4.1		Artikel 14.1 Artikel 14.2–14.8
Artikel 6		Artikel 15
Artikel 9.1	Artikel 1.5	Artikel 16.1, 16.2 och 16.3
Artikel 9.2		Artikel 16.4 Artikel 16.5
Artikel 13	Artikel 1.4	Artikel 17 Artikel 18